

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.836 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 februari 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PRESTI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 23 december 1999 het Rijk is binnengekomen, diende op 28 december 1999 een asielverzoek in.

1.2. Op 17 mei 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 13 november 2001 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 27 juni 2003 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. Bij arrest nummer 145.541 van 7 juni 2005 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.6. Op 14 juli 2005 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.7. Op 25 juli 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, met betrekking tot het tweede asielverzoek, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.8. Op 20 december 2005 diende verzoeker een derde asielverzoek in.

1.9. Op 18 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.10. Op 18 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, met betrekking tot het derde asielverzoek, de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.11. Op 15 december 2006 diende verzoeker een vierde asielverzoek in.

1.12. Op 17 april 2007 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.13. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 13 augustus 2007 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. Bij arrest nummer 1.371 van 24 augustus 2007 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.15. Op 14 september 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

1.16. Op 6 juni 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Bij aangetekend schrijven van 8 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.18. Op 27 januari 2009 diende verzoeker een vijfde asielverzoek in.

1.19. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen op 29 januari 2009 ontvankelijk.

1.20. Op 9 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 28/12/1999 een eerste asielaanvraag indiende die op 13/11/2001 door CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 14/07/2005 een tweede asielaanvraag indiende die op 25/07/2005 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 20/12/2005 een derde asielaanvraag indiende die op 18/01/2006 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 15/12/2006 een vierde asielaanvraag indiende die op 24/08/2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 27/01/2009 een vijfde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een convocatie voorlegt om aan te tonen dat hij zich op 11/12/2008 diende aan te melden bij de politie van Belgrado. Overwegende dat betrokkene nogal vaag blijft over de manier hoe dit document in zijn bezit zou gekomen zijn. Betrokkene verklaart enkel dat zijn vader het document zou meegegeven hebben met een buschauffeur maar hij daar evenwel geen enkel begin van bewijs voor aanbrengen. Overwegende dat de vierde asielaanvraag van betrokkene door het CGVS op 20/04/2007 negatief afgesloten werd omwille van bedrieglijke verklaringen. Overwegende dat de RVV bij arrest van 24/08/2007 de beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene verklaart nog steeds dezelfde problemen te hebben in zijn land van herkomst. Overwegende dat het voorgelegde document dan ook niet van die aard is dat ze beslissing inzake zijn vorige asielaanvraag zou kunnen weerleggen. Overwegende dat betrokkene verder nog een fax van een Romavereniging voorlegt waarin gesteld wordt dat betrokkene en zijn gezin zich moeilijk zouden kunnen integreren bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst. Overwegende dat dit document een eerder gesolliciteerd karakter heeft en dat een fax bovendien geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

2.1.1. Er dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker afgelegde verklaringen en aangebrachte documenten niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.1.2. In de mate dat verzoeker kritiek uit op de door het bestuur gemaakte beoordeling, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Verzoeker betoogt dat hij een document voorlegde van een Roma-vereniging waaruit blijkt dat hij en zijn familie niet aanvaard worden in Kosovo omwille van hun afkomst. Hij licht toe dat hij daarnaast ook een convocatie voorlegde waaruit blijkt dat hij zich op 11 december 2008 diende aan te melden bij de politie van Belgrado en dat het onredelijk is om de bewijswaarde van dit document in vraag te stellen louter omdat hij niet kon bewijzen dat hij dit document verkreeg van zijn vader die het had meegegeven aan een buschauffeur.

Met betrekking tot het door een Roma-vereniging opgestelde attest merkt de Raad op dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om geen bewijswaarde toe te kennen aan documenten die een overduidelijk gesolliciteerd karakter hebben of die niet in originele vorm worden neergelegd. Daarnaast moet, met betrekking tot de voorgelegde convocatie, worden geduid

dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dit document niet enkel weigerde te beschouwen als een nieuw gegeven omdat verzoeker in gebreke bleef aan te tonen hoe hij dit stuk verkreeg. In de bestreden beslissing werd immers duidelijk aangegeven dat verzoeker inzake de aangebrachte documenten toelichtte nog steeds dezelfde problemen te hebben, dat deze problemen reeds onderzocht werden door de asielinstanties en dat deze instanties oordeelden dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet kon toegekend worden. Het is in casu niet in strijd met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet om een convocatie die slechts werd aangevoerd ter onderbouwing van een problematiek die reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door de bevoegde asielinstanties en die derhalve geen betrekking heeft op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure niet te beschouwen als een nieuw gegeven.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht. Verzoeker betoogt dat een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag dient te worden gemotiveerd op grond van de elementen die op dat moment ter kennis zijn en dat zijn aanvraag werd geweigerd zonder dat hem voldoende de kans werd gegeven zijn situatie toe te lichten. Hij stelt dat hij op zijn minst had moeten worden gehoord om zijn situatie te kunnen verduidelijken, doch dat verweerder dit weigert en louter aanhaalt dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State (RvS 18 september 1984, nr. 24.651) en leidt hieruit af dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitevinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Verzoeker verduidelijkt in zijn middel evenwel niet met welke elementen verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van de door verzoeker zelf aangevoerde elementen.

De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker op 9 februari 2009, in het kader van zijn vijfde asielverzoek, gehoord werd door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, zodat zijn stelling - dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen werd gevraagd, dat hij niet in de gelegenheid gesteld werd stukken over te leggen en dat hij zijn situatie bijgevolg niet kon verduidelijken - feitelijke grondslag mist.

In zoverre verzoeker verder nog aangeeft dat geen voorafgaand onderzoek is gedaan naar de toestand in Kosovo moet worden benadrukt dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid enkel toelaat het nieuw karakter te onderzoeken van de gegevens die worden aangebracht door een vreemdeling die een herhaald asielverzoek indient. Het komt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet toe enig verder onderzoek door te voeren.

Waar verzoeker opnieuw stelt dat de door hem aangebrachte gegevens ten onrechte niet werden weerhouden als nieuwe gegevens en hij wel degelijk beantwoord aan de criteria van de Vluchtelingenconventie kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht - al dan niet in combinatie met de hoorplicht - wordt niet aangetoond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.